

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 180/09

ע"פ 307/09

בפני : כבוד השופט א' א' לוי
כבוד השופטת מ' נאור
כבוד השופט י' דנציגר

המערער בע"פ 180/09 : פלוני
המערער בע"פ 307/09 : פלוני

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים,
מיום 27.11.08, בת.פ. 1022/08, שניתן על ידי כבוד
השופט יעקב צבן

תאריך הישיבה : ב' באדר התשס"ט (26.02.09)

בשם המערער בע"פ 180/09 : עו"ד רוזנטל אנדרה
בשם המערער בע"פ 307/09 : עו"ד מוסטפא יחיא

בשם המשיבה : עו"ד איתמר גלבפיש

בשם שירות המבחן : גב' שלומית מרדר

פסק-דין

השופט א' א' לוי:

בכתב אישום מתוקן שהוגש לבית המשפט המחוזי נטען, כי בתאריך 8.12.07, בשעת צהרים, בשכונת א-טור, ידו המערערים ואחרים אבנים לעבר ג'יפ משטרתי שליווה אמבולנס ובו חולה לבית חולים אל-מקאסד. שני המערערים לא כפרו בהתרחשות האירוע, אולם הכחישו כי נטלו בו חלק. במהלך שמיעתן של הראיות התברר כי המערערים הודו במהלך חקירתם במעשה שיוחס להם, והם הופללו גם על

ידי אחרים. נוכח כל אלה, ולאחר שטענות פסלות שהועלו כנגד ההודאות נדחו, נקבע כי המערערים ביצעו את המעשה שיוחס להם בכתב האישום. בהמשך, ולאחר שהוגשו בעניינם תסקירים של שרות המבחן, החליט בית המשפט להרשיעם בעבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(3) לחוק העונשין, ועל כך הם נדונו לחודש מאסר וחודשיים מאסר על-תנאי.

בערעורים שבפנינו משיגים המערערים על שניים: ההחלטה להרשיעם, ולחלופין, על חומרת העונש.

המערערים הנם אחים, ושניהם קטינים, בעת ביצוע העבירה היה י' בן 16 לערך, בעוד לאחיו – מ', טרם מלאו 15. לכליאתם של נערים בגיל זה, ואפילו לתקופה קצרה, עלולה להיות השפעה הרסנית ומרחיקת לכת, ועל כן ככלל יעדיף בית המשפט במקרים מסוג זה שיקולי שיקום על פני שיקולי ענישה. ברם, מדובר בשניים שחטאו בעבירה קשה ונפוצה. יידוי אבנים לעבר רכבים ישראלים נוסעים הפך למחזה נפוץ בשנים האחרונות, וכבר למדנו כי אבן עלולה גם לגרום לאבדן חיי אדם. כנגד תופעה זו ניסו בתי המשפט להרתיע בדרך הענישה, אולם נראה כי המסר טרם נקלט. הקושי הכרוך בתיקים מסוג זה היא העובדה שלרוב העבריינים הם בני-נוער, אולם משתופעה זו נמשכת והולכת, הוחלט כי לעתים גם בעניינם של נאשמים קטינים לא יהיה מנוס מהרשעה ואף כליאה בפועל. מנקודת השקפה זו איננו סבורים כי בית המשפט המחוזי החמיר עם המערערים. עם זאת, הטרידה אותנו העובדה שבעניינם של שני הנאשמים האחרים באותה פרשה, שהודו בעובדות שיוחסו להם, הוחלט לקבל את המלצתו של שרות המבחן, להימנע מהרשעתם, ולהסתפק בחיובם לבצע שרות לתועלת הציבור. אכן, להודאתו של נאשם יש ליתן משקל להקלה בעונש, והמערערים שבפנינו מוסיפים לדבוק בטענת חפותם, וממילא לא הביעו חרטה. אולם, קו ההגנה בו נקטו הביא בסופו של יום להרשעתם בפלילים, ועובדה זו ביחס למי שהם כה צעירים, נודעת משמעות על עתידם. יתרה מכך, וככל שהרתעת העושה לא הושגה בהליכים שננקטו נגד המערערים עד כה, הוסיף בית המשפט המחוזי וגזר מאסר על-תנאי, כך שאם הם יחזרו לסורם, שוב לא יהיה ספק כי העונש הראוי להם הוא מאסר ממש. הנה כי כן, נוכח גילם הצעיר של המערערים, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה והרשעתם בפלילים, נראה לנו כי מאסרם בעת הזו נזקו גדול לאין שיעור מהתועלת שבו.

לפיכך, אנו מקבלים את הערעור ומבטלים את רכיב המאסר בפועל שבגזר הדין. עם זאת, נשקול לחייב את המערערים לבצע שרות לתועלת הציבור בהיקף של

100 שעות, ונעשה זאת לאחר ששירות המבחן יניה בפנינו, בתוך 30 ימים, תוכנית מתאימה.

ניתן היום, ה' באדר התשס"ט (01.03.09).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט